

ANUL I: 1925-1926.

Nr. 6: Marți 24 Nov.

TEATRUL

Apare în fiecare Marți

Un exemplar 10 Lei

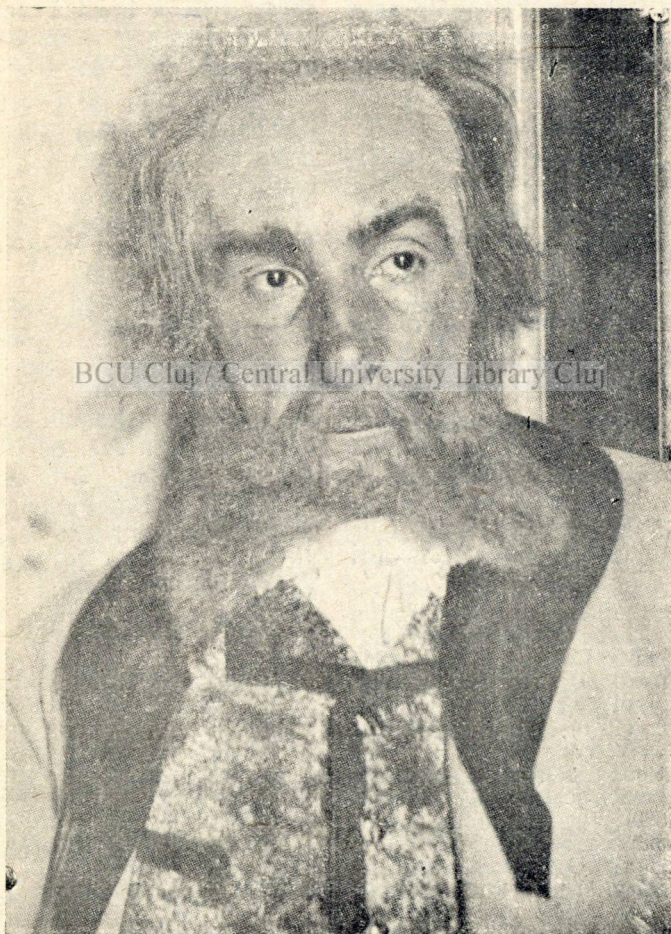
REDACTOR:

ALEXANDRU HODOȘ

Redacția și administrația

Cluj, Piața Cuza Vodă 16

„FRAȚII KARAMAZOV“ LA CLUJ

D-I NEAMȚU-OTTONEL ÎN ROLUL BĂTRÂNULUI KARAMAZOV.

TEATRUL NAȚIONAL DIN CLUJ: Marți, 24 Noembrie: „Prietenii“ (premieră); Joi 26 Noembrie: „Heidelbergul de altădată“; Sâmbătă 28 Noembrie: „Fetița“; Duminică 29 Noembrie: „Dispărut“ (matineu); Marți 1 Decembrie: „Un erou“ (reluare).

VICTORIEN SARDOU

— O CARACTERIZARE —

Timp de o jumătate de veac, Victorien Sardou a creat opere de artă, a fost un cercetător, un istoric, un psiholog, și s'a ocupat cu multe altele pentru a-și satisface neadormita lui dorință de a ști. A fost mai ales un dramaturg care, ca rodnicie, se poate asemăna cu Lope de Vega sau Calderon, căci a scris peste o sută de piese, dintre cari cel puțin două părți s'au bucurat de adevărate succese.*) Sardou a fost și un erudit al istoriei revoluțiunii franceze, un istoric al Parisului, foarte bine informat și sigur. S'a ocupat cu multă stăruință, curiozitate și pătrundere de științele psihice și oculte. El a fost unul dintre aceia, cărora li se potrivește de minune versul lui Voltaire:

*Tous les goûts à la fois sont entrés dans
l'mon âme.
(Toate gusturile deodată au pătruns în sufletul meu.)*

Activitatea și diversitatea spiritului au fost fondul acestei firi

*) Dintre principalele opere ale lui Victorien Sardou cităm: Taverna studenților (1854); Candida; Primele arme ale lui Figaro; Domnul Garat; Près-Saint-Gervezii (dela 1859—1862); Pattes de Mouches (1860); Intimi noștri (1861); Papillonne; Merele vecinului; (1864—1865); Holteii bătrâni; Familia Benoiton; Bunii noștri săteni (1866); Patria (1869); Regele Carotte, operă-buffă cu muzică de Offenbach (1872). Apoi Rabagas, Ura, Dora, Burghezii din Pont-Arcy, Daniel Rochat, Să divorțăm, Odetta, Feodora, Theodora, Tosca, Marchiza, Belle-Maman, Cleopatra, Thermidor (1891), Madame Sans-Gêne al cărei număr de reprezentări a fost enorm. Iar mai în urmă: Vrajitoarea, Robespierre și Dante, și altele.

esecțiionale. De obicei aceste două însușiri se neutralizează una pe alta. Sunt rari indivizii cari pot să armonizeze aceste însușiri contrare. Și Sardou a fost unul dintre acești indivizi, rari și ciudați ai omenirii, care a avut secretul de a împacă activitatea și diversitatea spiritului său printr-o rodnicie de admirat.

Poate secretul lui, conștient sau inconștient, a fost acesta: Un mare monument central, a zis un eminent cugetător, și apoi câteva mici clădiri de recreație, iată ce trebuie să clădești ca să poți avea o viață îndelungată.

Viața lui Sardou cam așa a fost organizată. Marele monument central eră teatrul său: micile clădiri de plăcere și recreație erau istoria Parisului, istoria revoluțiunii franceze, ocultismul și științele psihice. Arta lui a fost că a știut să întrebuițeze pentru teatru toate studiile sale, construind din când în când plese cu amintiri din istoria revoluției franceze sau cu amintiri din studiile psihice.

Și astfel creațiunile lui, alături de drame în genul lui Corneille și Shakespeare, ca „Ura“ (La Haine) și „Patria“ (La Patrie), s'au strecurat comedi țesute din anecdote sau fantazii, ca Pamela, Merveilleuse sau Sorcière (Vrajitoarea).

Acest fapt dovedește îndestul că Sardou, care a fost adeseori învinovățit că nu are în vedere decât interesul material în creațiile lui, a scris numai pentru a-și satisface o necesitate sufletească,

ca orice artist adevărat. El știa bine că scriind o dramă cu subiect din revoluția franceză sau o dramă spiritistă nu va avea să întâlnească marele succes popular, pe care i-l asigurau comediile ușoare de moravuri, sau dramele mișcătoare și zguduitoare spre cari îl îndruma firea sa și fondul puterii lui de creație. Dar lumea revoluționară, atât de scumpă lui și scumpele lui teorii despre Ludovic al XVII-lea la Templu, precum și teoriile, imaginațiunile și convingerile lui dragi despre spiritism, îi impuneau datoria de a înfățișa pe scenă subiecte ce i-au preocupat mintea, i-au ademinit inima atâta vreme.

Un mare monument central împrejmuț de mici clădiri de recreație și plăcere, și acestea legate cu multă îndemânare și măiestrie de monumentul central, iată ce-l face pe Sardou să fie un bun arhitect al vieții sale artistice.

Monumentul central e impunător și durabil. Dramele lui istorice conțin pasiuni nobile și pasiuni eroice, pe cari mulțimea tuturor veacurilor le va înțelege; comediile lui sunt icoane plăcute ale moravurilor timpului, cari întotdeauna sunt dramatice și pline de interes și curiozitate, cari nu lasă pe spectator să răsufle înainte de a fi căzut cortina. O varietate nesfârșită, o veșnică nouitate în alegerea subiectelor, totdeauna cu sfârșituri neprevăzute, întotdeauna juste, mijloace extraordinare de a înlătura indiferența sau neatenția unui public îmbuibat de imaginațiuni dramatice, un fel repede și brusc de a arunca publicul „în miezul

faptelor“ iscodite de autor și apucături de a face curiozitatea mulțimei adunate la spectacol părtașă la creația autorului, — iată marile merite ale lui Sardou, pe cari le-a dovedit o jumătate de secol și cărora le datorește o glorie netăgăduită și durabilă.

La noi, la români, numele lui a fost destul de cunoscut și pieșele lui adeseori aplaudate pe scena Teatrelor noastre naționale.

T.

ECOURI

Un impresar pretențios

Marele impresar Grock ceruse odată unui compozitor celebru (și cam leneș) să compună muzica pentru un spectacol de „Music Hall.“ Compozitorul își luă angajamentul să dea gata lucrarea în șase luni, dar abia o termină într'un an.

Foarte supărat Grock exclamă:

— Cum? I-a trebuit un an întreg ca să scrie muzica asta? Niște note cât gămălia de ac... pe niște liniuțe... acolo... Atunci cât timp îi trebuie ca să facă o adunare?

Floarea preferată

La sfârșitul unei mese îmbelșugate, oferită după un spectacol de celebrul autor dramatic d'Ennerey, acesta fu întrebat de o frumoasă și tânără artistă:

-- Ce floare preferi, maestre?

— Floarea vârstei, draga mea, răspunse d'Ennerey, care avea optzeci de ani.

CRONICA DRAMATICĂ

„Heidelbergul de altădată“ de G. Meyer-Förster.

O seară de însuflețire caldă, tinerească, presărată cu cântece studențești și cu profunde note de melancolie, — dela veselia sgomotoasă a lui „Gaudeamus“ până la mișcătoarea înduioșare a lui „O, jerum, jerum...“, — priviri scânteietoare de bucurie și priviri umezite de lacrimi, iată ce a fost reluarea „Heidelbergului de altădată“. Acest încântător poem al vieții studențești va găsi totdeauna ecou în inimile noastre, pe care scurgerea timpului nu le poate împietri. Generațiile proaspete vor plânge alături cu prințul Karl-Heinz pe umărul rotund al blondei Käthle. Iar noi ne vom stinge încet, de-odată cu bunul doctor Jüttner.

D. G. Meyer-Förster a pășit cu „Heidelbergul de altădată“ ca Félix Arvers cu faimosul său sonet. Printe atâtea scrieri de duzină, despre cari încă de pe acum nu se mai știe nimic, ne-a dat, într'un moment de inspirație fericită, o excelentă piesă de teatru, pe care o vom păstra cu plăcere în antologie.

Atmosfera „Heidelbergului de altădată“ e nemțească, se înțelege. Ministrul Haugh, are poate ceva din rigiditatea unui fost Cancelar, să-i zicem Bethmann-Holweg. Blonda Käthle își trezește în minte motive de vals ușor vienez, parfumat cu o undă ușoară de tristețe. Doctorul Jüttner e cel mai adorabil tip de „herr Professor“, îngăduitor, zăpăcit și puțin astmatic. Prințul Karl-Heinz e din cea mai autentică speță de

mici principii germani, rămași astăzi fără ocupație. Și scena se umple de eșarfe, de chipiuri, de fețe brăzdate în duel, de halbe cu capac, de saxoni, de snobi și de bere de Münich...

Cu toate acestea, „Heidelbergul“ e la el acasă oriunde se frământă încă tinerețea sau arămas ceva măcar din amintirea ei: adică pretutindeni! D. G. Meyer-Förster a făcut din prințul Karl-Heinz eroul principal al poemului său, tocmai pentru a scoate mai mult la iveală contrastul între veselia sănătoasă a vieții studențești și atmosfera apăsătoare a unei existențe încărcate de ororuri. Prințul Karl-Heinz nu mai domnește astăzi. El ar putea să se însoare acum în dragă voie cu blonda Käthle. Nicio rațiune de stat nu-l mai oprește. Sfârșitul povestii ar fi, deci, o pașnică idilă burgheză în Republica germană.

Interpretarea a fost mai presus de orice laudă. Dna Jeana Popovici e o Käthle adorabilă, plină de vioiciune, de naivitate și de frăgezime. D. Mihăilescu-Brăila, în prințul Karl-Heinz a fost cald și convingător, meritând pe deplin manifestația de simpatie cu care a fost salutat la prima sa apariție pe scenă anul acesta. Bun și simpatic d. Stănescu-Papa în rolul doctorului Jüttner.

Restul ansamblului: d. Neamțu-Ottonel în Lutz, d. V. Vasilescu în Kellerman, d. Ghibericon în Rüder, și ceilalți, au jucat cu verva și humorul obișnuit.

ALEXANDRU HODOȘ

TEATRUL NAȚIONAL

SOCIETATEA DRAMATICĂ

Prietenii

Comedie în 4 acte, de V. SARDOU, tradusă de I. STĂNESCU-PAPA

Distribuția:

Doctorul Tolosan	Di Șt. Braborescu
Marecat	„ V. Vasilescu
Louis Gaussade	„ J. Stănescu-Papa
Maurice	„ D. Mihăilescu-Brăila
Vigneux	„ Mișu Ștefănescu
Abdalah	„ Al. Jonescu-Ghibericon
Lancelot	„ H. Gristea
De la Richaudière	„ L. Măcelariu
Laurent	„ G. Rusei
Raphael	Dna Nanața Hodoș
Gecile	Dra V. Gronvald
Benjamine	Dna Lelica Bănuțiu
Dna Vigneux	Dna Natalia Ștefănescu
Jeny	Dra M. Borsă

Direcția de scenă: I. STĂNESCU-PAPA

VICTORIEN SARDOU, autorul comediei „Prietenii”, — în franțuzește „Nos Intimes”, — a fost unul din cei mai mari meșteri ai teatrului francez din veacul al 19-lea. Împreună cu Alexandru Dumas-fiul, el a făcut puntea de trecere dela literatura dramatică romantică la cea realistă.

Urmărind mai mult efectul scenic decât frumuseți literare, — adică analiză psihologică și adâncime de cugetare, — Sardou s'a bucurat de o mare popularitate și a cunoscut succese răsunătoare. Dramele sale sunt pline de mișcare, comediiile sale sunt construite cu abilitate, și, cu toate că tehnica teatrală a făcut de-atunci și până azi progrese însemnate, teatrul lui Sardou n'a căzut cu totul în desuetudine. „Tosca”, „Fedora”, „Să ne despărțim”, „Madame Sans Gêne”, etc. etc. au rămas în repertoriul tuturor teatrelor din lume.

Victorien Sardou s'a născut la Paris în 1831, un an după prima reprezentare a lui „Ernani” de Victor Hugo și a murit tot acolo, la 1908, în plină înflorire a teatrului francez contemporan. Cu viața și cu opera lui a legat astfel două epoce ale istoriei literare moderne.

SUBIECTUL PIESEI

„Prietenii“ e un titlu ironic. Autorul face, cu mijloace amuzante, o satiră ușoară a amicilor falși, cari se adună de predicție în jurul gospodăriilor îmbelșugate.

Louis Caussade, posesorul unei frumoase proprietăți la țară, în-surat cu o femeie încântătoare (poate cam prea tânără pentru vârsta sa) și tatăl unei fete adorabile, e un om foarte primitiv. Locuința sa, cu diferite odăi de oaspeți, e deschisă tuturor cunoșcuților, cari doresc să petreacă o vacanță fără griji.

În casa lui Caussade se adună deci o serie întregă de tipuri,

DI MIHAILESCU-BRĂILA

Dra V. CRONVALD

începând cu tânărul Maurice, care face o curte foarte stăruitoare soției lui Caussade, și sfârșind cu zuavul Abdalah, care a venit să se instaleze pentru o lună, cât îi durează concediul, la vechiul său camarad dela regiment. Fiecare musafir își are camera lui: albastră, galbenă sau cafenie, și fiecare e rugat să se simtă ca la el acasă.

Bietul Caussade ar vrea să fie draguț și să mulțumească pe toată lumea, dar acest lucru e cam greu, căci unul vrea să-i seducă nevasta, altul nu știe ce să facă să-l tragă pe sfoară, băiatul celui de-al treilea fuge cu servitoarea, iar zuavul Abdalah bagă de seamă, în cele din urmă,

DI AL IONESCU-GHIBERICON

că nu Caussade e camarădu
care-l invitase la el peste vară...
Numai doctorul Tolosan, singu-
rul om cinstit dintre atâtea se-
căături, vede ce se petrece în jurul
lui și încearcă să deschidă ochii
naivului Caussade, care crede
că e înconjurat de amici ade-
vărați.

Maurice se preface că e bol-
nav, numai pentru a fi îngrijit
de Cecilia Caussade. Pătrunde
noaptea în camera acesteia, în
vreme ce Caussade era plecat, și
îi face o aprinsă declarație de
dragoste. Cecilia, care din feri-
cire pentru Caussade e o femeie
onestă, îl respinge, vrea să ceară
ajutor, — dar e prea târziu. Băr-

batul, avertizat din vreme de
„prieteni“, vine să-i surprindă.
Spre norocul lor, doctorul To-
losan, care e în curent cu toate
cele petrecute, îi scapă din în-
curcătură, și Caussade rămâne în
credința, foarte îndreptățită deal-
minteri, că nevasta lui n'a greșit
cu nimic.

În schimb își dă seama de
greșălia pe care o săvârșise pri-
mind în casa lui atâți binevoitori
paraziți, de cari se hotărăște să
se scape. Doctorul Tolosan, care-i
ajută să-și recâștige libertatea,
își primește răsplata, însurân-
du-se cu Benjamina, fata lui
Caussade.

„Prieteni“ ceilalți se duc să
caute un alt adăpost.

D-na LELICA BĂNUȚIU

Lustre de masă și nopliere, dela cele mai simple până la cele mai luxoase.

Mașini electrice pentru călcat și încălzit, cu accesorii pentru reparații.

Becuri electrice, toate mărimile, se găsesc în depozit en-gros și en-detail

La Magazinul de Candelabre pentru Ardeal S. A.
CLUJ, Calea Regele Ferdinand 11.

Citiți

“Cultura Poporului”

Cea mai răspândită foaie săptămânală
din țară scrisă de distinși scriitori.

DIRECTOR: General N. Petala. Prim-redactor Const. Cehan Racoviță
Redacția și Administrația: **CLUJ, Str. N. Iorga 6**

SEGESVARI & Co.

STR. REG. MARIA, 25 = CALEA VICTORIEI, 10

**Cel mai mare depozit de vâpsele,
lacuri și articole chimice**

EN-GROS ȘI EN-DETAIL

MARELE MAGAZIN

LUCA P. NICULESCU

SUCURSALA CLUJ, STRADA REGELE FERDINAND

Se găsește bogat asortiment de manufactură, raion
special pentru mătăsuri, stofe bărbătești și pentru
dame, raion special pentru olădă de trusouri, etc.

VANZARE EN-GROS ȘI EN-DETAIL

MEDALIOANE ARTISTICE

I. STĂNESCU-PAPA

Sinceritatea e cea mai bună tovarășe a artei.

In șiretlicurile abile ale prefăcătoriei nu se amestecă niciun strop de suflet și nicio fărămitură de adevăr. De aceea prefăcătorii poate să te înșele uneori, să te uimească, să te emoționeze chiar pentru câteva clipe, dar pe urmele ei nu rămâne niciodată decât umilitoarea senzație de a fi fost păcălit..

DL I. STĂNESCU-PAPA

Meșteșugul actoricesc ar fi, în aparență, meșteșugul prefăcătoriei. Actorul se îmbracă, seară de seară, cu haine și cu gânduri deosebite. L'ați văzut astăzi trecând ca o umbră tragică, în haina cernită a chinuitului Hamlet. Il veți revedea mâine, cuceritor și sigur pe sine, în redingota elegantă a marchizului de Priola. Cum e posibilă această meta-

morfoză uimitoare fără abandonarea completă a oricărui accent al personalității?

Răspunsul nu e ușor de dat. Dar niciunul din marii interpreți ai artei dramatice n'a cucerit aplauzele furtunoase ale publicului și n'a fost ridicat pe suișul anevoios al gloriei fără a fi simțit împreună cu personajul pe care a fost chemat să-l întrupeze, fără a rupe ceva din propria lui inimă risipind-o în fața tuturor, și fără a pune ceva din sine în sus în fiecare încarnare a sa.

Nu știu ce ar fi fost cariera actoricească a dlui Stănescu Papa, dacă acest fruntaș al teatrului românesc nu și-ar fi cheltuit râvna sa creatoare între două scene provinciale, dela Craiova la Cluj. Știu că însă d. Stănescu-Papa e un mare artist al sincerității, care ar fi putut să fie o podoabă pentru orice Teatru Național din țară. Rareori am văzut un joc mai sobru, mai firesc, mai convingător, care să radieze mai multă simpatie și mai multă seninătate. Taina meșteșugului său e simplitatea. Nicio notă de afectare, nicio atitudine forțată, niciun ton nepotrivit. Apariția sa provoacă o mișcare de plăcută surprindere: a pătruns pe undeva, printr'o crâpătură de culise, în fața rampei luminate, o fâșie minunată de viață autentică. Iată-l, de pildă, pe nenea Zaharia Trahanache din „Scrisoarea pierdută”. Se mișcă, într'adevăr, ca la el acasă, vorbește cu cumpăt, gesticulează cu măsură, prezidează

cu importanță; — nu mai încap
nicio îndoială, e el, onorabilul,
bunul și îngăduitorul soț al coanei
Joițica... Cum isbutește d. Stă-
nescu-Papă să dea, decâteori joacă,
această impresie vie de adevăr
întrebuințând mijloace atât de
puțin complicate? Acesta este ne-

înțelesul mister al talentului care
n'are nevoie să se încordeze și
să se răsucescă până la desnă-
dejde, pentru a isbuti să con-
vingă și să cucerească.

Viața nu e un bălciu al gesturi-
lor mari și al vorbelor umflate.
Arta, și mai puțin...

TEATRELE DIN STRĂINĂTATE

— CE SE JOACĂ LA PARIS —

Dibengo e o insulă în Oceanul Pacific și titlul unei comedii de dl Henri Davernois, care se prezintă cu mare succes la Paris, pe scena teatrului Port-Saint-Martin. Insula, din întâmplare, nu e o colonie engleză. Proprietarul ei e un oarecare milionar Gérard Pélissier. (Ați înțeles, desigur, că insula nu există decât în piesă).

Gérard Pélissier e un om de afaceri, îmbogățit, care a întemeiat la Dibengo o colonie proprie, pe care o guvernează soții Troy, și unde mai mulți tineri, băieți și fete, nu prea bine îmbrăcați, sunt crescuți potrivit cu legile naturii. În această insulă originală se amestecă laolaltă pariziene venite să se pocăiască și polyneziene autohtone, care n'au avut încă prilejul de a păcătuți.

În depărtata colonie se refugiază într-o zi însuș proprietarul ei, Gérard Pélissier, pe care l'a trădat iubita. Ca să nu-i fie urât, aduce cu el o femeiușcă nostimă, care răspunde la numele de Zouck. Gérard Pélissier se plictisește însă repede de Zouck, mai ales că întâlnește la Dibengo pe o blondă fiică a coloniei sale,

anume Nigelle, de care se îndrăgostește cât ai bate din palme.

Iată că într-o zi cade din cer, — fără niciun fel de figură poetică, — aviatorul André Lafontaine, amantul lui Zouck, care vine s'o caute pe calea văzduhului, ca Perseu pe Andromeda. Dar, odată ajuns, André Lafontaine uită de Zouck și pune ochii, și el, pe blonda Nigelle. Pélissier află, se supără foc, gonește pe Lafontaine de pe insulă și încuie în casă pe Nigelle, care, bineînțeles, fuge pe fereastră și zboară cu André Lafontaine. Pélissier își fage bagajele și se întoarce la Paris. Aci regăsește pe Nigelle, care s'a transformat într-o adorabilă pariziană, și care s'a despărțit, prin urmare, de aviatorul ei.

Pélissier începe să nădăjduască din nou, dar află în cele din urmă că cei doi tineri n'au încetat nicio clipă să se iubească, și povestea cu despărțirea lor fusese pusă la cale ca să-l facă să sufere mai puțin. Din fericire, totul se aranjează. Sfătuit de doamna Troy, fosta guvernatoare a coloniei sale, Pélissier se va consola cu Zouck.

INFORMAȚIUNI TEATRALE

Marți, la 1 Decembrie, cu prilejul aniversării de șapte ani dela unirea Ardealului cu vechiul Regat, va avea loc la Teatrul Național o reprezentație festivă. Se va juca admirabila comedie a dlui N. Kirilșescu „Un erou”, care a plăcut atât de mult publicului nostru în stagiunea trecută.

*

La Teatrul Național se fac mari pregătiri pentru reprezentarea celebrei drame romantice a lui Victor Hugo: „Ruy Blas”. Se vor face costume și decoruri noi, respectându-se întru totul nota epocii. Traducerea în versuri a regretatului Olănescu Ascanio va fi în întregime revăzută. Rolul lui Ruy Blas, lacheul care ajunge atotputernic la curtea Spaniei, va fi jucat de d. Zaharia Bârsan. În rolul Reginei va apare dna Jeana Popovici Voina, iar d. D. Psatta va avea ocazia să facă o frumoasă creație din don Salluste.

*

Opera Română a fixat pentru ziua de 4 Decembrie prima reprezentație a operei „Jongleurul dela Notre-Dame” de Massenet.

*

D. R. Bulfinski dela Teatrul Național din București va face încă în această stagiune un turneu prin Ardeal, cu „Faust” de Goethe și „Bărbierul din Sevilla” de Baumarchais.

În luna Februarie, dna Marioara Ventura dela Comedia franceză va veni să joace la București, pe scena Teatrului Național. Prima piesă în care va reapare marea noastră comediantă va fi „Sfânta Jeana” de Bernard Shaw, care s'a reprezentat de curând la Paris.

*

Pe scena Teatrului Național se repetă în fiecare zi „Poveste de iarnă”, comedia lui Shakespeare, sub direcția de scenă a dlui S. Alexandrescu. În „Poveste de iarnă” vor juca aproape toți artiștii Teatrului Național. Premiera n'a fost încă fixată. Va avea loc, probabil, în cursul lunii Decembrie.

*

Teatrul Național din București a jucat de curând o îndrăzneală dramă socială: „Anuța”, de d-na Lucreția Petrescu. În numărul viitor vom publica și noi o dare de seamă amănunțită despre piesa dnei Petrescu.

*

Greva parțială dela Opera Română din București nu s'a aplanat încă. Artiștii cari s'au retras deunăzi n'au ajuns la o împăcare cu concesionarii Operei, mai ales că directorul acesteia, d-l George Georgescu se află acum în străinătate, unde dirijează mai multe concerte simfonice. Pentru aplanarea neînțelegerii a intervenit însă d. Al. Lapedatu, ministrul Cultelor.

IOAN N. JILESCU

CLUJ, STR. REGINA MARIA 16

MAGAZIN DE AUTOMOBILE

Cauciucuri, Michelin Cable, Continental Cord
Accesorii și piese de schimb

Expoziție permanentă de automobile:

Buick — Citroën — Oldsmobil

TELEFON No. 7-63

„AU PRINTEMPS“ (Fost Missir)

Cluj, Str. Memorandului No. 11

Cel mai bine asortat magazin cu articole de mode.

Ștofe, Mătăsuri, / Lameuri, Pluș și Silskinny, Pânzării,
Ștofe pentru mobile, Draperii, Covoare și Linoleum

Prețurile cele mai convenabile!

IULIU MUȘA & Co.

Coafor de dame CLUJ, Str. Memorandului No. 10

Execută lucrări de artă în această
branșă. — Specialist în coafuri
de dame, lucrări de păr. —
Vopsește părul în orice culoare,
garantând durabilitatea.

L'ORÉAL culorile: noir, brun châtain
foncé, châtain, châtain clair, blond
cendre, blond doré, blond, blond
clair, vénétien rouge, vénétien clair.
Acestea se găsesc în praf și fluid

SIMION NIRENDFELD

Mare deposit de cherestea pentru
construcții și materiale similare

CLUJ, CALEA DOROBANȚILOR No. 9